

РЕШЕНИЕ

№ 2999

гр. София, 17.06.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 63 състав,
в публично заседание на 10.06.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Валентина Христова, като разгледа дело номер **2158** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 197 и следващите от ДОПК, вр. чл. 121, ал. 2 ДОПК, вр. чл. 145 и следващите от АПК.

Образувано е по жалба Вх. № 6444/24.02.2020г. по описа на АССГ и Вх. № 2553-06-226/18.02.2020 г. на ТД на НАП-С., чрез административния орган, на на [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление в [населено място], [улица], представлявано от Управителя М. И., срещу Решение №ПО-17/11.02.2020г., постановено от Директора на ТД на НАП -гр. С., с което е оставена без уважение като неоснователна жалба на дружеството против Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки на основание чл.121, ал. 1 от ДОПК с изх. № С202225-023-0000302/29.01.2020 г., изд. от Б. Б. -главен публичен изпълнител, Дирекция „Събиране“, ТД на НАП - [населено място]. Жалбоподателят твърди, че по същество решението е незаконосъобразно, тъй като не са били налице предпоставките за бъдещо обезпечаване на публични задължения на дружеството, чрез налагане на запор върху банкови сметки на жалбоподателя. В жалбата и в открито съдебно заседание, чрез процесуалния си представител, адв. А., изцяло оспорва административния акт като незаконосъобразен, поради необоснованост и немотивираност, противоречие с материалния закон и нарушение на принципа за съразмерност и пропорционалност, като твърди преобезпечаване по отношение на действителния размер на задължението и активите на дружеството жалбоподател. Моли съда да отмени обжалваното решение. Не претендира разноски.

Ответникът –директор на ТД на НАП [населено място], в придружително писмо по представяне на административната преписка и в писмено становище №16018/08.06.2020 г., изцяло оспорва жалбата, счита същата за неоснователна и иска отхвърлянето и. Изцяло поддържа мотивите и съображенията на Решение №ПО-17/11.02.2020г., постановено от Директора на ТД на НАП -гр. С.. Претендира разноските по делото в размер на юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена-не изпраща представител, не изразява становище.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и прецени по реда на чл. 235 ал. 1 от ГПК във вр. с чл. 144 от АПК, събраните и приети по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна, следното:

Жалбата е подадена в преклузивния срок по чл. 197, ал. 1 от ДОПК срещу индивидуален административен акт, който подлежи на обжалване по смисъла на чл. 145 и сл. от АПК и се оспорва от лице адресат на акта. Не се установява наличие на препятстващи съдебното производство основания по смисъла на чл. 159 от АПК във вр. с пар. 2 от ДР на ДОПК, с оглед на което и съдът намира допустимост на съдебното разглеждане на жалбата по делото и следва да се произнесе по същество на правния спор.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна, по следните съображения:

Видно от приложената към делото административна преписка и доказателствата към нея, обжалваното Решение №ПО-17/11.02.2020г., постановено от Директора на ТД на НАП -гр. С., е във връзка с проведено административно производство по обжалването на Постановление за налагане на обезпечителни мерки изх. № С202225-023-0000302/29.01.2020 г., изд. от Б. Б. -главен публичен изпълнител, Дирекция „Събиране“, ТД на НАП - [населено място]. Същото е издадено въз основа на Искане до Дирекция „Събиране” на ТД на НАП С., за предварително обезпечаване на задължения, депозирани от главен инспектор по приходите при ТД на НАП С.. В мотивите на искането е посочено, че същото е за обезпечаване на задължения, във връзка с провеждането на ревизионно производство, възложено на основание Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № Р-22222520000361-020-001 от 22.01.2020 г., със срок за извършването и-28.04.2020 г. В мотивите на искането е посочено, че в хода на ревизията, е установено неправомерно ползване на данъчен кредит по ЗДДС, за стоки и услуги, за лично ползване на собствениците на капитала на дружеството, поради което не е начислен и внесен данък по чл. 204, ал.1, т.4 от ЗКПО, като предполагаемият размер на данъчния кредит по ЗДДС е 678 692.25 лв. В табличен вид, е посочено, че е очаквано установяване на допълнителен размер на задължения за неправомерно използван данъчен кредит по ЗДДС-главница 678 692.25 лв. и лихва към 29.01.2020 г.-122 333.25 лв. и данък върху разходите в натура, обвързани с лично ползване по чл. 204, ал.1, т.4 от ЗКПО в размер на главницата от 200 215.45 лв. и лихва за забава към 29.01.2020 г. в размер на 75 804.25 лв. По отношение на данните за имущественото състояние на ревизираното лице, е посочена извършена служебна справка от информационен масив МДТ и справки от административен панел Електронни услуги та НАП. Предвид изложеното, и с оглед предполагаемия размер на

бъдещите задължения / общ размер от 1 077 045.20 лв., в т.ч. главници и лихви, удостоверени в искането/, органът по приходите, извършващ ревизията, е достигнал до извод, че при евентуално им установяване с РА, събирането на бъдещото задължение значително ще се затрудни. Публичният изпълнител от своя страна е констатирал, че постъпилото искане от компетентен орган по приходите е мотивирано, поради което на основание чл. 121, ал. 1 от ДОПК е издал посоченото в жалбата Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки на основание чл.121, ал. 1 от ДОПК.

В хода на съдебното производство по делото са приети представени писмени доказателства от жалбоподателя, а именно: заверени преписи от Застрахователна полица за застраховка на сухопътни безрелсови превозни средства „Каско“ № 1021910001240/16.04.2019 г., изд. от ЗАД [фирма], удостоверяваща размер на застрахователна сума по отношение на МПС „Мерцедес“ S 650 M., ДК [рег.номер на МПС] ; Застрахователна полица „Каско“, №19900111449/30.06.2019 на ЗК [фирма], по отношение на застрахователна сума за МПС BMW X5, ДК [рег.номер на МПС] , където застраховано лице е [фирма]. Приети са и заверени преписи от Съобщения на СО, [община] и СО, [община] и [община], удостоверяващи размер на данък сгради по ЗМДТ, по отношение на четири недвижими фирмени имота на жалбоподателя, за 2018 година. Приети с административната преписка са и запорните съобщения до У. Б. АД от 29.01.2020 г. и Първа Инвестиционна Банка АД от 29.01.2020 г., както и Съобщение до Централен регистър на особените залози, за връчване на запорните съобщения от административния орган.

При така установеното от фактическа страна, съдът въз основа на събраните по делото доказателства и въз основа на приложимия закон, прави следните правни изводи:

Разпоредбата на чл. 121, ал. 1 от ДОПК, позволява в хода на ревизията или при издаване на ревизионния акт органът по приходите да поиска мотивирано от публичния изпълнител налагането на предварителни обезпечителни мерки с цел предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на лицето, вследствие на които събирането на задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни, съгласно чл. 195, ал. 2 от ДОПК. Обезпечителната нужда представлява абсолютна предпоставка за налагане на обезпечението, а невъзможното или значително затруднение за събиране на публични задължения, представляват кумулативни с обезпечителната нужда алтернативно дадени предпоставки, наличието на една от които, обосновава мотивирано и обосновано решение за налагане на обезпечителната мярка.

В разпоредбата на чл. 198, ал. 1 от ДОПК са изрично посочени четирите способа, чрез които се извършва обезпечението: 1. с налагане на възбрана върху недвижим имот или кораб; 2. със запор на движими вещи и вземания на длъжника; 3. със запор на сметките на длъжника; 4. със запор на стоките в оборот на длъжника. До тях се прибегва и същите се налагат от публичния изпълнител, само когато са налице предпоставките по чл.121 от ДОПК. Същите трябва да са законосъобразни.

Въз основа на установените по делото факти, съдът намира, че публичният

изпълнител е обосновал обезпечителната нужда от налагане на запор върху банковите сметки на дружеството, за да са изпълнени предпоставките на чл. 121, ал. 1 от ДОПК, като е извършил, като държавен орган, проверки и справки в достъпните му по служба регистри и е посочил, че е взел решение въз основа на извършени справки в масивите на НАП и МДТ. В този смисъл е извършена проверка на вписани в официалните регистри недвижими имоти и МПС, което не противоречи на представените от жалбоподателя доказателства по отношение на притежавани МПС и недвижими имоти, представени пред съда, доколкото са вписани в същите проверени регистри, като е съобразил размера на очакваното задължение по ЗДДС и ЗКПО, посочени по вид и размер в акта, което е в особено големи размери. Изброяването на обезпечителните способности в нормата на чл. 198, ал.1 от ДОПК, не е по поредност, като публичният изпълнител взема решението за вида обезпечение, по целесъобразност и приоритет има възможността, с оглед защита на публичния интерес, да се приложи обезпечителна мярка, с възможно най-висока степен на ликвидност, каквато имат паричните средства в брой или по банкови сметки.

Установяването на обезпечителната нужда и кумулативната предпоставка, че събирането на бъдещи вземания на държавата значително ще се затрудни, се установява и от съда, при извършена проверка на факти и обстоятелства по смисъла на чл.155 от ГПК, вр. 144 от АПК, в съдебното производство, като видно от вписванията в Публичния търговски регистър, при СВ, който е достъпен за всяко лице и информацията в него представлява общодостъпна и в този смисъл вписаните факти и обстоятелства-са общоизвестни, активите на дружеството-жалбоподател, както и основният му капитал, са обект и на други обезпечителни производства и запори и от други държавни органи /служебна справка, приложена по делото/.

В случая публичното вземане, установено във висящо ревизионно производство, е посочено изрично в акта, като „допълнително“ установено, във вр. ЗДДС и ЗКПО, по чл. 204, ал.1, т.4 от ЗКПО, т.е. представлява само част от установяванията в хода на конкретната ревизия, а не пълния възможен размер на установяванията на публични вземания в хода на ревизионното производство, поради което и не следва, че са нарушени принципите на съразмерност и пропорционалност, за конкретния казус. Неоснователни се явяват възраженията за незаконосъобразност на постановлението, с оглед процесуални нарушения поради необоснованост на акта, с аргументи, изведени от последващи действия на публичния изпълнител, посочени в жалбата. Преценката за вида на обезпечението е по целесъобразност, с оглед бързината на производството по обезпечаване и гарантиране висока ликвидност на активите, които обезпечават вземането, за които свои действия-публичният изпълнител е в условията на обвързана компетентност, а по отношение на вида на обезпечението-преценява в условията-на оперативна самостоятелност.

Въз основа на изложените мотиви при контрола за законосъобразност, съдът прави извод, че Решение №ПО-17/11.02.2020г., постановено от Директора на ТД на НАП-гр. С., съдържа всеки един от реквизитите, присъщи на административен акт, поради което са спазени определените в закона изисквания за форма при издаването му. Решението е издадено в съответствие с целта на закона, формулирана в чл.195 ал.1 от ДОПК. Оспореното решение е издадено от компетентен орган. Съгласно чл.197 ал.1

от ДОПК, постановлението за налагане на обезпечителни мерки може да бъде обжалвано в 7-дневен срок от връчването му пред изпълнителния директор на Агенцията за държавни вземания, съответно пред директора на териториалната дирекция на Националната агенция за приходите по местонахождението на публичния изпълнител. Съгласно ал.2 на същия член, директорът на съответната териториална дирекция на НАП се произнася по жалбата с решение. В случая, решението, оспорено в настоящото производство, е издадено от орган притежаващ необходимата компетентност, по смисъла на чл.197 ал.2 от ДОПК.

В хода на производството по издаването на оспорения акт не са допуснати процесуални нарушения. Жалбоподателят е научил своевременно за наложената обезпечителна мярка и се е възползвал от предоставената му от закона възможност да оспори, по съответния ред, нейното съдържание. Съдът не споделя възражението, че решението на териториалния директор не е обосновано. То съдържа мотиви, макар и лаконични, както и посочване на доказателства, въз основа на които е взето решението. С тях е установена фактичката обстановка, пестеливо е обсъдено възражението на жалбоподателя и са направени съответните правни изводи, послужили като основание за издаване на решението. Целта на обезпечителните мерки е да се осигури в бъдеще ефективното изпълнение на установеното публичноправно вземане от длъжника. Цялото производство по налагането на мерките е подчинено на принципите на бързина и процесуална икономия, а съгласно чл.195 ал.4 от ДОПК, длъжникът не се уведомява за искането за обезпечение, за да не предотврати с поведението си обезпечителните действия. В този смисъл, публичният изпълнител не е длъжен да уведомява длъжника за намерението си да наложи обезпечителна мярка върху негова вещ или актив, както и да му предоставя информация за действия по обезпечението, които са подготвителни, по своя характер, не е налице и законоустановено задължение, да предоставя възможност за избор за вида обезпечение и обекта към който е насочено, при постановяване на първоначалния акт.

От друга страна, както в хода на административното производство, така и при съдебното обжалване, жалбоподателят не е представил обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа, в съответствие с чл.197 ал.3 от ДОПК, за да бъде отменена вече наложената обезпечителна мярка.

Въз основа на изложеното, съдът намира, че оспореното решение на териториалния директор на ТД – С. на НАП е съобразено с приложимото материално право, не се констатират процесуални нарушения и не противоречи с целта на закона и принципите на АПК, поради което и не са налице предпоставките за отмяна на наложената обезпечителна мярка. Въз основа на изхода от правния пор и направено искане за присъждане на съдебно-деловодни разноски, следва в полза на НАП, да се заплати юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Воден от горното, съдът

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ жалбата на [фирма], ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление в [населено място], [улица], представлявано от Управителя М. И.,

срещу Решение №ПО-17/11.02.2020г., постановено от Директора на ТД на НАП -гр. С., с което е оставена без уважение като неоснователна жалба на дружеството против Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки на основание чл.121, ал. 1 от ДОПК с изх. № С202225-023-0000302/29.01.2020 г., изд. от Б. Б. -главен публичен изпълнител, Дирекция „Събиране“, ТД на НАП - [населено място]. ОСЪЖДА Н. И.” Е., ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление в [населено място], [улица], представлявано от Управителя М. И., да запрати в полза на ТД на НАП -гр. С., сумата от 100.00 лв.- юрисконсултско възнаграждение.

Р. е окончателно и не подлежи на обжалване.

Препис от решението да се изпрати на страните по делот.

СЪДИЯ: